

LIBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

O AVENTURĂ ITALIANĂ

Traducere din limba engleză și note
LAURA RUNCANU

LITERA
București

The Italian Girl

Lucinda Riley

Copyright © Lucinda Edmonds, 1996

Revised Edition Copyright © Lucinda Riley, 2014

O aventură italiană

Lucinda Riley

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corectori: Păunița Ana, Cătălina Călinescu

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RILEY, LUCINDA

O aventură italiană / Lucinda Riley; trad. din lb. engleză
și note: Laura Runcanu. – București: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9605-2

L. Runcanu, Laura (trad.; note)

821.111

NOTA AUTOAREI

Am scris povestea Rosannei și a lui Roberto în urmă cu șaptesprezece ani și am publicat-o în 1996, cu titlul *Aria*, sub vechiul meu pseudonim literar, Lucinda Edmonds. Anul trecut, unii dintre editorii mei m-au întrebat despre cărțile scrise anterior. Le-am spus că toate edițiile acestora se epuizaseră, dar ei m-au rugat să le dau câteva exemplare. M-am aventurat în pivniță și am scos la lumină opt cărți pe care le scrisesem cu mult timp în urmă. Erau acoperite cu murdărie de șoarece și pânze de păianjen, și miroseau a umezeală, însă le-am dat editorilor, explicându-le că fusesem foarte tânără pe vremea când scrisesem acele cărți și că înțelegeam dacă voiau să le arunce pe loc la gunoi. Spre surpriza mea, reacția lor a fost una incredibil de pozitivă și m-au întrebat dacă doream să le public din nou.

Asta însemna că trebuia să încep să le recitesc și, ca orice scriitor care aruncă o privire asupra muncii sale din trecut, am deschis, cu neliniște, primele pagini din *Aria*. A fost o experiență bizară, pentru că nu-mi puteam aminti prea mult din poveste, astfel încât am devenit implicată exact așa cum o face un cititor, dând paginile din ce în ce mai repede, ca să aflu ce urma să se întâmple mai departe. Am simțit că volumul avea nevoie să fie adus la zi și reeditat, însă povestea și personajele

Opera Metropolitană, New York

Dragul meu Nico,

Mi se pare ciudat să mă așez ca să scriu și să încep să depăn o poveste de o mare complexitate, știind că s-ar putea ca tu să n-o citești niciodată. Nu-mi dau seama acum dacă a scrie despre evenimentele petrecute în ultimii câțiva ani o să fie o formă de catharsis pentru mine, sau dacă o să fie în beneficiul tău, dragul meu, însă mă simt determinată s-o fac.

Astfel că acum stau așezată în garderoba mea, întrebându-mă de unde să încep. Multe dintre lucrurile pe care o să le aștern pe hârtie s-au întâmplat înainte să te naști tu – un lanț de evenimente care au început pe vremea când eram mai tânără decât ești tu acum. Așadar, poate că asta ar trebui să fie locul cu care să încep: Napoli, orașul în care m-am născut...

Mi-o amintesc pe mamma, care atârna hainele spălate pe o frânghie ce traversa strada, între apartament și clădirea opusă. Locuitorii din zona Piedigrotta păreau să fie într-o dispoziție de perpetuă sărbătoare atunci când păseau pe ulițele înguste, iar hainele de diferite culori le atârnav deasupra capetelor. Și zgomotele – întotdeauna zgomotele – care îmi evocă acei ani timpurii... Nici măcar noaptea nu era liniște vreodată. Oameni

care cântau, râdeau, copii mici care plâneau... După cum știi, italienii sunt oameni vorbăreți, emoționali, iar familiile din Piedigrotta își împărtășeau bucuria și tristețea în fiecare zi, oamenii stând așezați pe treptele caselor, cu pielea lor la fel de închisă la culoare precum fructele de pădure care se coc în soarele dogoritor. Căldura era de nesuportat, în special în toiu verii, când pavajul ne ardea tălpile și tântarii profitau pe deplin de pielea noastră expusă, atacându-ne pe nesimțite. Pot încă să simt miriadele de mirosuri care urcau prin fereastra deschisă a dormitorului meu: canalizarea, care uneori era suficient de urât mirositoare ca să-ți întoarcă stomacul pe dos, însă cel mai adesea aroma ispititoare a pizzei proaspete, venită din bucătăria lui papa.

Pe când eram mică, noi eram săraci, însă până în momentul în care am trecut de prima comuniune, papa și mamma reușiseră deja să transforme mica lor cafenea, Marco, într-o adevărată afacere de succes. Munceau zi și noapte, servind felii de pizza picantă, făcută după rețeta secretă a tatei, care cu timpul devenise faimoasă la Piedigrotta. În lunile de vară, odată cu afluența turiștilor, cafeneaua devenea și mai aglomerată, iar interiorul înghesuit era atât de ticsit cu mese de lemn, încât devenea imposibil să mai mergi printre ele.

Familia noastră locuia într-un apartament mic, aflat deasupra cafenelei. Aveam baia noastră; aveam mâncare pe masă și pantofi în picioare. Papa era mândru că se ridicase din nimic, reușind să asigure cele necesare familiei lui. Și eu eram fericită, iar visurile mele se întindeau doar un pic mai departe de următorul răsărit de soare.

Apoi, într-o noapte fierbinte de august, pe când aveam unsprezece ani, s-a întâmplat ceva care mi-a schimbat viața. Pare imposibil de crezut ca o fată care nu era nici măcar adolescentă să se poată îndrăgosti, însă îmi amintesc atât de bine momentul în care privirea mea s-a oprit pentru întâia oară asupra lui...

CAPITOLUL 1

Napoli, Italia, august 1966

Rosanna Antonia Menici se prinse cu mâinile de chiuvetă și se ridică pe vârfuri ca să se privească în oglindă. Fu nevoită să se incline un pic spre stânga, pentru că oglinda avea în ea o crăpătură care-i distorsiona trăsăturile. Asta însemna că nu putea să-și vadă decât jumătate din ochiul drept și dintr-unul dintre pomeți, și nici un pic din bărbie; era prea scundă ca să-și poată vedea bărbia, chiar dacă stătea pe degetele de la picioare.

– Rosanna! Ieși, te rog, din baie!

Rosanna suspină și se desprinsese de chiuvetă, traversă dușumeaua acoperită cu linoleum negru și descuie ușa. Mânerul se răsuci imediat, ușa se deschise și Carlotta se năpusti pe lângă ea.

– De ce încui ușa, copil prostuț? Ce ai de ascuns?

Rosanna ridică din umeri, timidă, dorindu-și ca Dumnezeu s-o fi făcut la fel de minunată ca pe sora ei mai mare. Mama îi spusese că Dumnezeu îi dăruise fiecareia harul său, iar cel al Carlotei era frumusețea. Privi, umilă, cum Carlotta își scotea halatul de baie, lăsând să se vadă un corp perfect, cu o piele proaspătă și catifelată, sâni plini și picioare lungi, în formă de fus. Toți cei care intrau în cafenea o laudau pe fata cea frumoasă

a mamei și a tatei și spuneau că într-o bună zi ea avea să facă o partidă bună, măritându-se cu un bărbat bogat.

Aburul începu să se ridice în baia mică, iar Carlotta închise robinetele și intră în apă. Rosanna se cocoță pe marginea căzii.

– Vine Giulio în seara asta? o întrebă pe sora ei.

– Da, o să fie acolo.

– Crezi că te măriți cu el?

Carlotta începu să se săpunească.

– Nu, Rosanna, nu mă mărit cu el.

– Dar am crezut că-l plăci.

– Da, îmi place de el, dar nu-mi... Ei, ești prea mică să înțelegi.

– *Papa* îl place.

– Da, știu că *papa* îl place. Vine dintr-o familie bogată, adăugă Carlotta ridicând din sprâncene și oftând dramatic. Dar mă plictisește. *Papa* m-ar mărita mâine cu el în biserică dacă ar putea, însă vreau să mă distrez puțin înainte, să mă bucur de viață.

– Dar am crezut că e distractiv să te căsătorești, insistă Rosanna. Te îmbraci cu o rochie de mireasă frumoasă, primești o sumedenie de cadouri, ai propriul apartament și...

– O droaie de copii care urlă și o talie îngroșată, încheie Carlotta, trecându-și leneș săpunul peste contururile corpului în timp ce vorbea, iar ochii ei închisi la culoare licăriră. La ce te uiți? Du-te, Rosanna, lasă-mă în pace zece minute. Mama are nevoie de tine la cafenea. Și închide ușa după ce pleci!

Rosanna ieși din baie fără să răspundă și se îndreptă spre scara abruptă, din lemn. Deschise ușa aflată la capătul treptelor și intră în cafenea. Pereții fuseseră văruiți de curând, și o icoană a Sfintei Fecioare era atârnată deasupra barului, în cealaltă parte a încăperii, lângă un poster cu Frank Sinatra. Mesele din lemn închise la culoare fuseseră bine lustruite, iar pe fiecare dintre ele era așezată câte o lumânare vârată într-o sticlă goală de vin.

– Aici erai! Unde ai fost? Te-am tot strigat. Haide, ajută-mă să atârnc pancarta asta!

Antonia Menici stătea cocoțată pe un scaun, ținând în mâini unul dintre capetele unei bucăți de pânză viu colorate. Scaunul se clătina destul de tare sub considerabila ei greutate.

– Da, *mamma*.

Rosanna trase un alt scaun de sub una dintre mese și îl târî până sub bolta aflată în centrul cafenelei.

– Grăbește-te, copilă! Dumnezeu ți-a dat picioare ca să alergi, nu ca să te târăști ca melcul! o certă mama, drept care Rosanna apucă celălalt capăt al panoului și se sui pe scaun. Pune bucla aia în cui, o instrui Antonia, iar Rosanna făcu ce i se ceruse. Acum, ajut-o pe *mamma* să se dea jos, să vedem dacă l-am pus drept.

Rosanna coborî de pe scaunul ei și se grăbi s-o ajute pe Antonia să ajungă jos cu bine. Palmele mamei erau umede, iar Rosanna îi văzu broboanele de sudoare adunate pe frunte.

– *Bene, bene!* se bucură Antonia, privind în sus plină de satisfacție.

– „La mulți ani, Maria și Massimo!” citi Rosanna cu voce tare.

Antonia își luă fiica în brațe și-i oferî una dintre rarele ei îmbrățișări.

– Ei, o să fie o surpriză adevărată! Cei doi își imaginează că vin să cineze doar cu mine, cu tatăl tău și cu tine. Vreau să le văd fețele în clipa în care o să-și găsească aici toți prietenii și toate rudele, spuse Antonia, a cărei față rotundă străluci de bucurie, iar apoi o lăsă pe Rosanna din brațe, se așeză pe scaun, își șterse fruntea cu batista și se înclină în față, făcându-i semn fiică-sii să vină mai aproape de ea. Rosanna, îți spun un secret: i-am scris lui Roberto. Vine și el de la Milano ca să ia parte la petrecere. O să cânte pentru mama și tatăl lui chiar aici, la Marco! Toată lumea din Piedigrotta o să vorbească mâine despre noi!

– Da, *mamma*. E muzicant, nu?

– Muzicant?! Ce prostii spui tu? Roberto Rossini nu-i muzicant, e student la Scuola di musica de la Scala din Milano. Într-o zi o să fie un mare cântăreț de operă și o să urce chiar pe scena de la Scala, spuse Antonia împreunându-și mâinile la piept, iar Rosannei i se păru că arăta exact ca atunci când se ruga în biserică, la liturghie. Iar acum du-te și ajută-i pe *papa* și pe Luca la bucătărie. Sunt încă multe de făcut înainte de petrecere. Eu mă duc la *signora* Barezi, să mă coafez.

– Vine și Carlotta să mă ajute? întrebă Rosanna.

– Nu. Ea vine cu mine, la *signora* Barezi. Trebuie să arătăm amândouă perfect în seara asta.

– Cu ce să mă îmbrac, *mamma*?

– Ai rochia roz cu care mergi la biserică, Rosanna.

– Dar mi-e prea mică. O să fiu caraghioasă, spuse fata bosomeflându-se.

– Nici poveste! Vanitatea e un păcat, Rosanna. Dacă îți aude gândurile astea infumurate, Dumnezeu o să vină la noapte și-o să-ți smulgă tot părul! O să te trezești cheală de dimineață, exact așa cum a pățit *signora* Verni după ce l-a părăsit pe soțul ei pentru un bărbat mai tânăr! Haide, acum du-te la bucătărie!

Rosanna dădu din cap în semn că pricepuse, iar apoi se îndreptă spre bucătărie, întrebându-se de ce Carlotta încă nu-și pierduse părul. Căldura intensă o asaltă de îndată ce deschise ușa. Marco, tatăl ei, pregătea aluatul de pizza la o masă lungă, din lemn. Marco era subțire și musculos, la polul opus față de soția lui; în timp ce lucra, capul chel îi strălucea de sudoare. Luca, fratele ei, înalt și cu ochi închiși la culoare, amesteca într-o oală enormă și aburindă, deasupra plitei. Preț de o clipă, Rosanna privi, vrăjită, la dexteritatea cu care *papa* învătea deasupra capului aluatul pe care-l ținea în vârful degetelor. După aceea, el îl trânti jos, pe masă. Aluatul închipuia acum un cerc perfect.

– *Mamma* a zis să vin și să vă ajut.

– Șterge farfuriile de pe scurgător și așază-le pe masă! îi ordonă Marco fără să se oprească din lucru.

Rosanna privi muntele de farfurii și scoase un șervet dintr-un sertar, dând din cap, resemnată.

– Cum arăt?

Carlotta se opri în dreptul ușii, teatral, în timp ce restul familiei o privea cu admirație. Era îmbrăcată într-o rochie nouă, făcută dintr-un satin fin, de culoarea lămâii, etalând un corset cu decolteu adânc și o fustă care se întindea strâns peste șolduri, oprindu-se exact deasupra genunchilor. Părul ei negru și des fusese coafat în bucle elastice și strălucitoare, care-i atârnavă până la umeri.

– *Bella, bella!* exclamă Marco traversând încăperea și întinzând mâna spre Carlotta, care i-o luă și coborî treapta. Giulio, nu-i așa că fiica mea arată frumos? întrebă el.

Tânărul se ridică de la masă și zâmbi timid, trăsăturile lui copilărești părând nelalocul lor în combinație cu corpul musculos.

– Ba da, fu el de acord. E la fel de fermecătoare ca Sophia Loren în *Arabesque*.

Carlotta păși spre prietenul ei și-l sărută ușor pe obrazul bronzat.

– Mulțumesc, Giulio.

– Nu-i așa că și Rosanna e drăguță? întrebă Luca, zâmbindu-i surorii lui.

– Bineînțeles că da, răspunse Antonia pe dată.

Rosanna știa că *mamma* mințea. Rochia roz, care odinioară arătase atât de bine pe Carlotta, îi făcea fața palidă, iar cozile împletite strâns îi scoteau urechile în evidență mai mult ca oricând.

– O să bem ceva înainte să sosească oaspeții, spuse Marco scoțând la iveală o sticlă strălucitoare de lichior Aperol, pe

care o deschise cu îndemânare, turnând apoi băutura în șase pahărele.

– Chiar și eu, *papa*? întrebă Rosanna.

– Chiar și tu, răspunse Marco dând din cap și oferindu-i fiecăruia câte un pahar. Fie ca Dumnezeu să ne țină împreună pe toți, să ne apere de deochi și să facă ziua asta specială pentru prietenii noștri cei mai buni, Maria și Massimo!

Marco își ridică paharul și-l bău dintr-o singură sorbitură.

Rosanna luă o înghițitură mică și aproape că se înecă atunci când aprigul lichid amarui, de culoare portocalie, îi invadă gâtulejul.

– Ești bine, *piccolina*¹? întrebă Luca.

Ea îi zâmbi.

– Da, Luca.

Fratele ei îi luă mâna, se aplecă și-i șopti la ureche:

– Într-o bună zi, o să fii mult mai frumoasă decât sora noastră.

Rosanna clătină din cap cu vehemență.

– Nu, Luca, n-o să fiu. Însă nu-mi pasă. *Mamma* zice că am alte calități.

– Bineînțeles că ai.

Luca îi îmbrățișă corpul subțire și o strânse la piept.

– *Mamma mia*, vin primii musafiri! Marco, adu *prosecco*!

Luca, fugi și verifică mâncarea, repede! exclamă Antonia îndreptându-și rochia și ducându-se la ușă.

Rosanna ședea la o masă așezată în colț și privea cum cafeneaua începea să se umple de prietenii și de rudele celor doi sărbătoriți. Carlotta zâmbea și-și arunca bucele peste umăr, în mijlocul unui grup de bărbați tineri. Dintr-un colț al sălii, Giulio o privea cu gelozie.

Apoi peste cafenea se lăsă liniștea și toate capetele se întoarseră către bărbatul care se ivise în prag.

Acesta o domina cu statura lui pe Antonia, pe care se aplecă s-o sărute pe ambii obraji. Rosanna se uită lung la el. Nu se gândise niciodată până atunci că ar fi putut să spună despre un bărbat că era frumos, însă pentru acesta nu reuși să găsească nici un alt cuvânt. Era foarte înalt, lat în umeri, iar forța fizică îi era pusă în evidență de mușchii antebrațelor, lăsați la vedere de cămașa cu mâneci scurte. Părul îi era neted, negru ca pana corbului, pieptănat pe spate ca să-i accentueze trăsăturile cizelate ale feței. Rosanna nu putea să-i vadă culoarea ochilor, însă aceștia erau mari și limpezi. Avea buze pline, însă ferme și masculine, contrastând cu pielea neobișnuit de deschisă la culoare pentru un napolitan.

Rosanna simți o ciudată senzație de gol în stomac, aceeași pe care o avea la școală înaintea unei lucrări de control. Se uită la Carlotta și văzu că aceasta, la rândul ei, rămăsese cu privirea pironită la tânărul aflat în prag.

– Bine ai venit, Roberto! exclamă Marco, făcându-i semn Carlotei să-l urmeze, croindu-și drum prin mulțime ca să ajungă cât mai repede la ușă și apoi sărutându-l pe Roberto pe obraji. Sunt atât de bucuros că ne-ai onorat cu venirea ta în seara asta! Ea e Carlotta, fiica mea. Cred că a crescut de când ai văzut-o ultima oară.

Roberto o studie pe Carlotta din cap până-n picioare.

– Da, Carlotta, te-ai făcut mare, fu el de acord.

Vorbea cu o voce joasă și melodioasă, care-i provocă din nou emoții Rosannei.

– Și unde sunt Luca și... ăăă...?

– Rosanna? întrebă *papa*.

– Desigur, Rosanna. Când am văzut-o ultima oară, n-avea decât câteva luni.

– Sunt bine amândoi și..., începu Marco să spună, dar se opri și privi în spatele lui Roberto, unde zări două siluete care urcau pe strada pavată cu piatră. Liniște, toată lumea, vin Maria și Massimo!

¹ Micuț (în limba italiană în original)